

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 551/2024-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľiek [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených JUDr. Marcelom Mašanom, advokátom, Dostojevského 3313/12, Poprad, proti postupu Okresného súdu Kežmarok v konaní sp. zn. 0Er/721/1998 a postupu Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 12CoEk/2/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľky sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. mája 2024 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu a krajského súdu v exekučnom konaní, v ktorom majú postavenie povinných ako dedičov po nebohom dlžníkovi [REDACTED], ktorý zomrel [REDACTED]. Namietajú, že konanie začalo ešte v roku 1998, pričom právny zástupca nebohého podal 3. mája 2017 návrh na zastavenie exekúcie, o ktorom okresný súd rozhodol uznesením č. k. 0Er/721/1998-156 z 11. novembra 2022 tak, že návrh zamietol. O odvolaní sťažovateľiek proti uzneseniu o návrhu na zastavenie exekúcie rozhodol krajský súd uznesením č. k. 12CoEk/2/2023-179 z 22. februára 2024 tak, že uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. Uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 19. apríla 2024.

2. Sťažovateľky s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/429/2014 sú toho názoru, že z povinnosti oprávneného sa o svoje pohľadávky starať a tieto včas vymáhať a uplatňovať pod sankciou premlčania vyplýva aj korešpondujúca povinnosť súdneho exekútora, ktorý je odmeňovaný za vykonanú prácu, tieto pohľadávky vymáhať pod hrozbou premlčania. Inými slovami, súdny exekútor za neplnenie svojich povinností by mal byť postihnutý sankciou, ktorá by mala spočívať v premlčaní vymáhanej pohľadávky v exekúcii.

II.

3. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

4. Pri rozhodovaní v exekučnom konaní je potrebné rozlišovať medzi rozhodovaním o jednotlivých návrhoch v rámci exekučného konania. Právomoc v exekučnom konaní je rozdelená medzi dva exekučné orgány – exekučný súd a súdneho exekútora. Procesné úkony v exekučnom konaní vykonáva zásadne súdny exekútor. Exekučný súd rozhoduje v exekučnom konaní v konkrétnych momentoch, a to po splnení zákonom ustanovených podmienok. Po právoplatnom rozhodnutí okresného súdu o jednotlivom návrhu v rámci exekučného konania sa jeho ingerencia končí, až kým znovu nevznikne potreba rozhodnúť o ďalšom návrhu. Exekučný súd preto nemôže zodpovedať za potenciálne porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov spôsobené dĺžkou celého exekučného konania, ale len za dĺžku rozhodovania o jednotlivých návrhoch v rámci exekučného konania (m. m. III. ÚS 867/2016).

5. Preto neobstojí námietka sťažovateľiek o tom, že exekučné konanie trvá neúmerne dlho, smerujúca proti exekučnému súdu. Rozhodné je posúdenie dĺžky konania o jednotlivých návrhoch v exekučnom konaní za predpokladu, že konanie o nich trvá.

6. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

7. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95).

8. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je považovaná sťažnosť za zjavne neopodstatnenú vtedy, ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, ktorej reálnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

9. Sťažnosť sťažovateľiek bola podaná (30. mája 2024) po tom, čo bolo právoplatne rozhodnuté o návrhu na zastavenie exekúcie (19. apríla 2024), teda v čase, keď už k prieťahom v exekučnom

konaní, za ktoré zodpovedá súd, nedochádzalo, preto ju bolo potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti v celom rozsahu.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu